

Sobre el seny

Dll, 17/12/2012 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

Article publicat a La Vanguardia el 31/10/12 (abans que una entitat financera fes del seny part de la seva imatge corporativa)

Són temps propicis per fer ús de la qualitat segurament més representativa del caràcter català: el seny. Molts s'hi refereixen i el demanen. Però què és exactament?

Comencem per coses que se li assemblen però que no són el seny: Seny no és inhibició o timidesa, tampoc és covardia o retraïment, que estarien motivats en aquest cas per la por. Tampoc és seny, encara que es pugui confondre amb ell, posposar les decisions, no actuar, o deixar que les coses segueixin el seu curs sense interposar-s'hi. Seny no és doncs inacció, ni tampoc individualisme, o vetllar només pels interessos propis. Alguns han definit seny com a sentit comú, com a prudència, com tenir formes educades, o com a tradicionalisme però no és del tot exactament cap d'aquestes coses. Llavors què és?

El seny es va forjar a través de la forma de vida de generacions i generacions a la casa pairal, un univers local, proper, càlid, conegut, familiar, i al mateix temps aspre i difícil, però finalment assumit i dominat. El seny es va fer també a partir dels cops precisos d'eina del menestral que va dominar el seu ofici, al llarg del transcórrer de la vida de generacions. És doncs una sensació de seguretat, de domini, de confiança serena. És una manera de ser i estar en el món, potser l'expressió més genuïna de l'ànima catalana. Es transmet amb la integració al país. El podríem definir com la capacitat de fer en cada moment el més oportú, de forma mesurada i harmònica, i de posar cada cosa al seu lloc. Així el seny seria la capacitat d'ordenar l'espai i el temps amb el moviment precís. Seny podria ser també el mesurat equilibri de l'intel·lecte, la voluntat i les passions que va proposar Balmes a "el Criterio".

Al seny no li agrada, per tant, ni el desordre, ni la manca d'harmonia, ni el fer les coses fora de temps. No obstant això el seny genuí és essencialment "proactiu" i "propositiu" i afecta tant a la percepció de la realitat, com a l'apreciació de la vida i les seves circumstàncies. També contribueix a una especial comprensió dels fenòmens i a trobar les formes més adequades d'actuació. Ser "assenyat" no està renyit doncs de cap manera, amb la col·laboració amb els altres, ni tampoc amb els projectes col·lectius quan són una prolongació harmònica, ordenada i en el moment oportú de l'univers personal.

Josep Gallifa

Catedràtic. Facultat d'Educació Blanquerna-URL